

Leopold Wallin berättar

Jag föddes 1940 när 2:a världskriget brutit ut. Jag minns bombplanen som flög lågt över husen här. Jag var då en 4-5 år gammal gosse. När jag var cirka 10 år köpte far ett dragspel till min bor, vi började spela, men samtidigt på samma spel. Då, när jag gick i skolslöjden gjorde jag en ukulele, så det var det första instrumentet jag försökte mig på.

Jag blev intresserad av stråkmusik när jag sett en zigenare som spelade i Drängeredes Bygdegård. Jag fick en gammal fiol av grannen Eugen Andersson, som far limmade ihop. den blev inte så bra men jag fick ändå liv i den. När jag blev 11 år lånade vi en bättre fiol av en bygdespelman här i Sönnersockna. Han lärde mig lite låtar, men de gillade inte min far. Far ville hellre höra moderna låtar, ej gamla polskor och musik från svunnen tid. Idag tycker jag synd att dessa låtar ej blev bevarade. 1951-1952 flyttade en spelman hit till granngården. Då spelade vi, bror min och han och jag i ett gäng här, lite på logdanser, gillen och kalas. När jag var 15 år träffade jag en spelkvinna här från Drängered, Rut Enlund. Vi spelade på logdans och lite till folkdans som hon gjort i sin ungdom.

När jag var cirka 18 år tog utespelet slut och först när jag var 27-28 år väcktes det tillbaka. Det var på ett bröllop, där Kyrkebacka-Stig från Svarträ spelade, som intresset kom tillbaka. Samtidigt blev jag bekant med Anna Fina Wallin från Gällared. Jag åkte dit och så ibland till Anton Karlsson från Okome. På hösten 1971 träffade jag spelman Torsten Sandberg. Jag tänkte lära mig dansa folkdans. I Torup hade en kurs börjat, men efter ett par gånger där fick Torsten reda på att jag spelade fiol och då var det slut med att dansa. Han ville ha med mej att spela, så att han kunde vara fri någon gång tyckte han. Så det blev slut med dansen för min del.

Samma år började jag och Rune Christiansson spela i Falkringens spellag i Falkenberg, som nu heter Hallingastråk. I Nissadalens spelmannslag har jag också varit med. De är nu vilande men vi träffas någon gång om året så där.

Många många gånger åkte jag till Anna Fina när hon levde. Hon ringde och var ensam långt ut i skogen där hon levde på ålderns höst. Hon ringde ibland och frågade - kan jag få komma och bo hos er några dagar? Ja viss får du det sa vi, och så kom hon i taxi och stanna en liten vecka i taget. När jag kom hem från arbetet så språkade och spelade vi. Tänk va roligt nu i efterhand att ha! Hon skrev ner visor och jag spelade in henne på band, ja den tider kommer inte åter. Jag försökte lära mej hennes ålderdomliga spelsätt, så som hon spela en dialekt från Västergötland med svår stråkföring, Blinne-Petter spelade bland annat så. Hennes far Bengt Carl Boman gjorde fioler och spelade låtar han också.

Min fru och jag fick tre barn, men endast Anette spelar och är musiklärare på fiol i Varberg. Hon är med på kurser och spelar på heltid kan man säga. Jag minns när hon låg i vaggan. Då spelade jag för henne, vad hon reagerade när jag spelade glada låtar. När hon var 10-11 år var hon med mej ute och spela flöjt. Sjunga visor kunde hon också. Vi fick flera "dagens ros" minns jag.

Det var synd att jag ej fick lära mig noter och spelteknik när jag var ung, men jag är glad för det lilla jag kan. Jag spelar med i folkdansen i Heberg ibland och så är jag med i IOGT, där vi spelar lite allsång och underhållning samt spellaget Hallingastråk.

År 2012 var det spelstämman i Borås, riksspelstämman. Jag åkte dit och spelade upp som de kallar det. Det var många spelmän där i Ramnaparken. Jag hade tur, fick brons för uppspelet, men det kostade 800 kronor. År 2015 blev jag hedersmedlem i Hallands Spelmansförbund, helt oväntat när vi var i Okome.

Ja, nu är klockan sen, så slutar jag ofta dagen med en låt på fiol. Ja, nu ser vi alla spelmän med flera fram mot sommaren, med alla spelstämman och träffar. Vi ses!

Leopold Wallin

Februari 2017